

Lars Emil Bolts prædiken 16. søndag efter trinitatis

Taler

Lars Emil Bolt
Sognepræst

Dato

5. oktober 2025

Sted

Lillerød Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 7, vers 11-17

- 1 Når man læser eller hører en tekst fra ét af evangelierne, kan det nogle gange virke som om, at det hele næsten er for meget. Det lyder for godt til at være sandt.
- 5 Ikke forstået på den måde, at alt lyder som en røverhistorie, for der er også nogle fortællinger, der ikke er så svære at forestille sig. Men nogle af fortællingerne, der er altså, som jeg selv ville have sagt dengang jeg var teenager, langt ude.

- 10 Hvis Jesus fortæller en lignelse, i ved, den om det fortabte får eller sædemanden der sår med løs hånd, så er den ikke så svært at købe, for vi ved som regel godt, at billederne i en lignelse, skal ses som et billede på noget andet.

Det er en symbolsk fortælling, der skal sige noget om os mennesker og vores forhold til Gud.

- 15 Hvis Jesus derimod holder en prædiken og fortæller hvordan vi skal bede eller hvordan Guds rige er, præcis som han f.eks. gør når han går op på bjerget eller formaner disciplene til at følge ham, så kan det også accepteres af de fleste.

- 20 Det er god og sund morallære, som taler ind i alle menneskers liv.

- Men når vi så skal høre fortællinger om de mirakler, der bliver gjort, SÅ bliver det straks sværere at acceptere fortællingen. Og historien om vand der bliver gjort til vin, bispisningsunder af de mange mennesker med kun en lille smule
25 brød og fisk, forbandelsen af et figentræ der aldrig mere skal give frugt, helbredelsen af de syge - det er alt sammen svært nok at tro på i sig selv.

Men når vi så i dag, på den dag der kaldes den lille påske, ligefrem skal høre om,
30 hvordan Jesus vækker de døde til live igen – ja, så bliver det næsten for meget af
det gode og enhver naturvidenskabelig impuls og tanke vi bærer i os og har fået
styrket siden de første dage på skolebænken, stritter imod og fortæller os, at det
ikke kan passe. De døde kan ikke vækkes til live!

35 Det var muligvis fint i en anden mørkere, koldere, mere uoplyst tid at tro på den
form for mirakler, men VI behøver sorme ikke sådan en sutteklud i dag – vi
alene vide! ...

Ja, gør vi virkelig det? Eller er det bare fordi, vi al vores analyserende, beregnende
40 og fysisk orienterede tilgang til alting har glemt hvordan Bibelen skal læses og
hvordan ånden skal forstås, uanset om der er tale om en letkøbt lignelse eller
morallære, eller et svært købt mirakel?

Har vi simpelthen mistet evnen til at forstå, hvad der bliver fortalt os om Gud,
45 fordi vi har så travlt med at gøre os selv til små guder, der ikke kan acceptere
andet end det vi selv formår?

Ja, det tror jeg faktisk. Og jeg er ikke stort bedre selv. For da jeg sad derhjemme
og læste om, at Jesus vækker de døde til live, så var min umiddelbare, impulsive
50 tanke da også: ”klap lige hesten”.

Men som med alle de andre tekster i Bibelen, så krævede det faktisk ikke ret
megen eftertanke, før min naturlige modstand mod historiens sandhed blev sat
under pres og fortællingens sandhed åbnede sig for mig. Ikke gennem tykke,
55 kloge bøger, men gennem livet, hvad de af jer der kender mig og har hørt mig
prædike før, nok godt kan forestille sig. For efter at have siddet ved mit
spisebord derhjemme og læst om opvækkelsen af enkens søn i Nain, så vendte
jeg mit blik ud imod køkkenet. Den der helt fantastiske efterårssol, der kan være
så skarp og blændende, strømmede igennem vinduerne og gjorde det svært for
60 mig at se på min skærm. Derfor rejste jeg mig op, for at gå hen og rulle gardinet
ned. Men dér, lige hvor gardinet falder ned, der står der et par planter. Og jeg
har faktisk taget én med her i dag.

(DØD PLANTE TAGES FREM)

65 Denne plante, eller mere præcist krydderurt, er ikke fra Nain og der er næppe

nogen mor der græder over den. Alligevel har den noget til fælles med den unge mand i dagens tekst, for denne plante er, som I kan se, død. Eller i hvert fald så godt som død. Den er i hvert fald så vissen, at jeg ikke rigtig har lyst til at spise den eller bruge den i min mad.

Det var engang en persille, men sådan her går det stort set altid derhjemme, når vi har købt en krydderurt ind til en specifik opskrift hjemme hos os. Vi nipper de par blade der skal bruges til en gryderet eller en sovs, og så glemmer vi som regel at urten eksisterer, selvom den står midt på køkkenbordet, lige foran os. Og når den så ser sådan her ud, ja, så smider vi den som regel bare i skraldespanden.

Hvilket spild af både smag og (plante)liv. Denne plante stod altså og stirrede mig direkte op i ansigtet, da jeg rejste mig for at rulle gardinet ned. Sorg er måske så stærkt et ord igen, men jeg vil i alle tilfælde gerne tilslutte mig en følelse af opgivenhed og ærgrelse, som jeg skubbede planten til side og for Gud ved hvilken gang gjorde klar til at smide dette spildte liv i skraldespanden.

Men som jeg altså tager fat om planten, så får jeg bagved øje på noget, der står i stærk og skærende kontrast.

(LEVENDE PLANTE TAGES FREM)

Den her! For se, for et par måneder siden, der blev min kone Mathilde så træt af, at vi smed alt for meget mad ud, hvad vi – ligesom de fleste andre, desværre – i sandhed da også gør. Og da vi havde en krydderurt, i dette tilfælde en basilikumsplante, der så småt begyndte at synge på sidste vers, så tænkte hun, at nu skulle det være løgn.

I stedet for at finde skraldeposen frem, fandt hun derfor en potte og noget frisk jord. Hun satte det døende grønne i en ny bund, og sørgede for at den fik lige netop dét, vi aldrig rigtig har været så gode til at give vores planter før: sol, vand og lidt kærlighed.

Og resultatet? Ikke kun denne, men to andre lige så store og levende basilikumsplanter, der trives og vokser, så vi har fået en hel lille hæk af velduft og farve i vores vindueskarm! Og frisk basilikum nok til, at vi næsten kunne leve af pesto resten af året, hvis vi ville. Alt sammen fordi, vi ikke bare tog imod døden

men ville livet. I dette tilfælde livet for vores basilikumsplanter – men det kunne ligeså vel, om end størrelsesforholdet er et noget andet, have været et menneskeliv.

110

For vi mennesker er, ligesom alt andet, skabt. Skabt i Guds billede, jovist, men ikke desto mindre skabt af den samme vilje og ånd, der også har skabt alle andre ting.

115 Og selvom et menneskeliv er uendelig mere komplekst og reflekteret end en plantes, så er der alligevel nogle grundlæggende ting, der går igen – alene fordi vi skabt. Nemlig, at vi har brug for de rigtige betingelser for at vokse! Og ved I hvad? Lys, vand og kærlighed, der gør en verden til forskel for både planter og mennesker, for hvis vi formår at søge det lys, der er i verden, i stedet for at sætte
120 os i mørket – hvis vi formår at drikke af den kilde til livet, der løber fra håbet, i stedet for at svælge i håbløsheden – hvis vi formår at se den kærlighed, der til alle tider omgiver os og her i fællesskabet lever, i stedet for at lukke os inde i os selv – så har vi, ligesom planterne, alt vi har brug for, for at kunne vokse og leve.

125 Og det bedste er næsten, at der – ligesom min kone gjorde med basilikumsplanten hjemme i køkkenet – ér en gartner, der giver os hvad vi har brug for og hjælper med at holde os i live, hvis vi bare vil tage imod hans gaver.

Men hvor planten, når den engang ikke giver flere blade, vil blive smidt på
130 møddingen, så har vi kun noget endnu bedre i vente. For ham, der har givet alting liv og ånd, skal igen stille os i lyset og lade os drikke af livets kilde, fra evighed til evighed. Og på spørgsmålet om, hvorvidt jeg virkelig tror på, at Kristus kunne opvække enkens døde søn i Nain, så er mit svar – omgivet af planterne hjemme fra vindueskarmen i mit køkken: Det kan du lige tro, at jeg
135 tror på!

Charlotte og Jonas – jeg forsøger selvfølgelig ikke at sammenligne jeres skønne, skønne lille basse med det rødeste hår, men en plante. Det er ikke dét, I skal tage med herfra i dag.

140

Hvad I til gengæld skal skrive jer bag øret, er den rolle I skal påtage jer, for i lillemandens liv skal I to være de gartnere, der giver ham alt hvad han har brug for, for at vokse og leve og være lige præcis den, han skal være.

I skal være den, han altid kan hente energi hos, og det lys, der altid leder ham den rigtige vej i livet. I skal være dem, der giver ham den rigtige jord at vokse i og dem, der – når det bliver nødvendigt, og det bliver det, tro bare på mig – skal hjælpe ham med at smide de blade, der ikke er ham til gavn.

150

Men heldigvis skal I ikke gøre det alene, for i dag har I valgt at lade jeres den mindste døbe. Det vil altså sige, at han i dag bliver en del af det fællesskab han blandt andet kan finde her i kirken, og det er et fællesskab, der altid vil hjælpe jer med at vande, luge og plante, når I har brug for det.

155

Lær jeres lillemand dette sted at kende og lær ham, at livets store gartner altid holder en kærlig hånd over ham og et omsorgsfuldt blik ham – så har I allerede givet ham bedre vækstbetingelser, end noget menneske kunne ønske sig.

160

På forhånd tillykke med dåben! Lov og tak og evig ære være dig, hvor Gud, Far, Søn og Helligånd. Du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen!

Kilde

165

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

170

16. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-emil-bolts-praediken-16-sondag-efter-trinitatis>

175

180